

UN ESCALABORN

Per a en Benet Rossell.

Com a poble ens preguntem, 1), si fou amb un seu pèl del nas corn el mític A va dibuixar el retrat en miniatura del llegendari B en un escuradents, 0, 2), si va ésser amb un escuradents com B, i no pas A, dibuixà., en un paperet, o el seu autoretrat o un pèl del nas d'A, qui tal vegada precisament per això darrer esdevingué mític, o bé, 3), si allà que va passar és que algun dels dos, amb un pèl del nas i en un escuradents, hi féu el dibuix d'un paperet, o si, 4), un d'ambdós, o A o B, en un paperet, amb un escuradents hi va dibuixar un pèl del nas, anònim del mitològic C; i, encara, 5), ens demanem així mateix si el qui va acomplir alguna d'aquestes variants possibles —o d'altres de similars, bo i posat cas que qualcú n'hagi dut alguna a cap— tenia res a veure amb B, qui tal volta no és gens llegendari, o amb A, qui potser, endemés, no en té res, de mític, puix que, pel que fa justament a A i B, no sabem pas ni qui són, aquests, ni ganes, i fins dubtem i tot de la llur existència actual o pretèrita, així com de la de C —de qui per cert, i com és lògic, tothom ignora a quina mitologia pertany—; i àdhuc, a l'últim, hem arribat a plantejar-nos si tot això de l'escuradents i del pèl del nas i del paperet, del retrat i de l'autoretrat, i d'A, B i C, no és sinó una micropseudo-paraparèmia residual de les nostres glòries de l'antigor, una romanalla de nostrades i vetustes llegendes el sentit de les quals ja no podem capir pas; i jo, personalment m'inclino a pensar que ni l'anterior suposició no s'ajusta a raó: tot plegat, de bell antuvi i també al capdavant, només suposa un embolic del qual, de tan gros, o de tan fútil, ningú no n'enraona; i tant és així que fins diu que ningú no n'ha parlat mai ni se n'ha preguntat res, tocant al, com ara diguem, cas, el qual, o la qual cosa confusa, atès el munt de quid-pro-quos que l'envolten, no arriba ni a cas; car, per sort, unes altres no tenim, de feines i feinades, com a poble, i més distretes que no pas la d'interrogar-nos sobre aquestes rucades, que són com allà que en diuen les raons del pont de Lleida

Carles H. Mor